

CLAM POPULAR

PUBLICACIÓ SETMANAL DEL DISSABTE. = Redacció i Administració: TRINITAT, 6 · 2 · 3.

Periòdic d'Esquerra, defensor de les aspiracions lliberals i democràtiques de Ripoll i la seva comarca

ANY II · NUM. 62

15 Cèntims exemplar

28 GENER DE 1933

Pura democràcia

Jo no sé a l'hora que escric aquestes ratlles quina impressió donarà la premsa a l'opinió pública de la crisi governamental de la Generalitat. Però sí que sé quina és la impressió que jo he tret de la reunió de la majoria parlamentària d'Esquerra.

I aquesta impressió meva, per cert ben modesta, és de què cap altre partit hauria procedit amb més democràcia que el nostre i que de cap altra manera podia quedar més afermada la unió i la unanimitat d'un partit. Es dirà ço que vulgui dir-se, però les declaracions clares i contundents fetes per tots i quants prengueren part en la discussió, així com les manifestacions d'adhesió a l'honorable President i els desitjos de sotmetre's tots al criteri de la majoria són proves paleses de què per més que els nostres enemics aprofitin totes les avinenteses per a ferir el nostre bloc esquerrà, és feina que inútilment es donen. L'Esquerra, aquesta vegada, ha enfortit molt més la seva disciplina i ha esfumat totes les ombres malèfiques que els nostres enemics havien projectat en l'horitzó.

Dirà la premsa negra i la grisa: és que hi hagué criteris dispersos; bé, això és precisament el que aferma la nostra unitat, puix aquests criteris no coincidents

que han provocat la crisi, s'han exposat en reunió de majoria i aquesta, amb verdadera democràcia, ha fallat i aquest fall ha estat acceptat per unanimitat absoluta, sense reserves i amb manifestacions clares, concretes i sinceres d'adhesió al partit que així sap donar exemple de virtut política, de disciplina i de democràcia.

Les coses de l'Esquerra no es resolen en la caverna, en la tertúlia, ni en el casinet. Les coses de l'Esquerra són resoltes a la llum del dia i sense témer la publicitat que sempre haurien de tenir les qüestions que el poble viu i vol viure i que fins fa poc no podia conèixer plenament, puix que sols li arribaven pel rumor, o per l'estúpid diuen que diuen.

En resum, la reunió de majoria de la que se'n faran tota mena de comentaris, fou un exemple de cordialitat, d'altesa de mires, de disciplina i per damunt de tot, de democràcia. Els partits que obren així són partits de vida llarga i de feina feconda. Per l'Esquerra i per Catalunya, alegrem-nos, ciutadans, de gestes com la reunió de la majoria parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, puix que són francament prometedores.

CASADEMUNT ARIMANY

conscients ho volen i àdhuc quan el feix de tendències polítiques del poble són democràtiques i netament majoritàries i els seus representants, les regeixen amb seny i timó vers la justícia, els beneficis no es fan esperar. Llavors hom obre els ulls satisfet per albirar els símbols de la Pàtria.

Les associacions voluntàries o agrupacions de veïns supleixen moltes vegades a les de l'Estat, mes quan llur finalitat és de caient econòmic i de millora social. Els gremis, sindicats o col·legis professionals són fills d'aquest desig.

Quan l'Estat no vol o no creu oportú orientar-les i legalitzar-les, atorga als ciutadans amplis poders per a organitzar-se, més si veu en els directores del moviment nobles i dignes afanys de millora col·lectiva dels obrers manuals i intel·lectuals que són ciutadans mereixedors de tota mena d'assistència per l'orfandat moral i física en què han vingut desenvolupant llurs activitats i si ens donem compte que els interessos d'aquests grups societaris no són contra-oposats amb els generals del país, molt bé que dintre del marge de confiança cedit per govern, suprema representació de la funció volitiva d'un poble democràtic, els ciutadans capdavanters del moviment alliberador portin a cap i assagin mètodes, programes i implantin tot allò que hom creu pertinent per l'èxit de la seva causa... però si els caps competents i autoritzats desapareixen i els nous "menagers" dels organismes redemptors orienten llurs energies per camins anorreadors, infamants i negatius, semblant dissorts i malestar, cal encalçar-los i conduir-los directament per la mà paternal de l'Estat al camí dreturer de la responsabilitat o bé si després d'un detingut examen i d'una documentada, detinguda i imparcial enquesta es creu pertorbadora l'existència de les dites entitats, extirpar-les definitivament.

Si analitzada l'actuació i finalitat d'aquestes entitats veiem que realitzen una funció orgànica socialment creadora i constructiva, d'imprescindible reconeixement i que són ja un òrgan que respon a una funció d'ordre econòmic i que el seu segrestament equivaldria a deixar el cos social mutilat i deformat amb un desequilibri que constituís una temença o possible amenaça per la salut pública, un interrogant punyidor per a l'esdevenidor, val la pena d'estatificar-les, formalitzant-les d'una vegada, donant-li tota aquella hegemonia que mereixi.

No creiem que fos possible treure'n

SINDICATS?

Suggerència filla dels articles d'En Seguí (fill) a "L'Opinió".

Es un fet apodíctic que els conceptes pristins, mòdols o noumens evolucionen amb el temps, si bé conservant sempre un nucli central o cos que resisteix incommovible les més formidables oxidacions que l'ús, el temps, les convulsions socials, l'acratisme de moda, o els despotes volen imposar-los i així ens expliquem com la idea del bé i del mal, malgrat les nafres, desviacions i remansies a què han estat sotmeses per moralistes apòcrifs i religions contra natura, es conserven sanes i salves en el cor de tots els homes honrats arreu del món, encara que les aparences enganyin i les presentin confoses i fins inversemblants segons el medi geogràfic que les vitalitza.

L'home, com animal polític que és i no poguent prescindir de la família so-

cial, perquè es sent cèl·lula integrant del grans teixit humà i col·labora així a la perfecció del necessari engranatge que formen tots els homes, s'organitza cada vegada més i aquestes organitzacions avui podem agrupar-les en les d'ordre polític i estatal més o menys necessàries i en les privades o sia les que es deuen a la voluntat dels ciutadans.

Són estatals aquelles associacions de gènesis popular que l'Estat assimila perquè ho creu convenient, i en fer-se-les seves, les formalitza i en incorporar-les al camp de la jurisprudència les fa adultes i complicades; aquestes entitats adoleixen de molts defectes; el principal d'ells és el de què solen ésser eminentment polítiques i la política apassionada del moment desdibuixa mantes vegades el mecanisme just, recte, humà i legal que regula el seu funcionament. Mes, amb tot i els seus frèvolos, puerils i externs defectes, subsisteixen mentre l'organització pairal, l'Estat s'aguanta i són controlades de dret i de fet quan els ciutadans

d'un anàlisi sincer unes premises estan-tisses, il·lògiques que ens portessin a conclusions orfes de sentit social i que tots plegats volguessin tirar-nos terra a sobre.

El concepte gremi s'ha pervertit o s'ha millorat? Avui les organitzacions proletàries no inicien ni orienten professionalment com hom voldria; allí es cotitza, es catequitza i prou. Allí es fa una política apolítica. Els conceptes generalment particularistes i conceptuosos s'erigeixen en credo de política suïcida. Això a última hora és un mal menor de bon diagnòstic i guarible.

Perquè no reorganitzar tota la massa obrera de Catalunya a base de legalitzar-les arribant a la sindicació forçosa?

Urgeix que les nostres autoritats s'esgotin si cal, però que resolguin d'una vegada el problema obrer de la nostra terra.

NIX

"Gotas de leche"

Posem el nom en castellà perquè així nomenaven les grans dames a les migrades i esquifides institucions que per mitja d'una vergonyant caritat cristiana volien posar remei a les grans malures de les famílies pobres, miserioses i carregades de fills que, seguint un naturisme desesperant o les instruccions religioses d'un confessor celiac i fanàtic, omplen el món de miserables desheretats de la fortuna i víctimes preparades a totes les nafres físiques i socials.

Es dolorós veure aquestes dones macilents, esgrogueïdes, anèmiques i deformades, que amorosament porten un fillet als braços, voltades de rebrotos raquítics, pidolaires, mocallosos i espellifats, o a voltes d'infants curiosament cuidats i nets però raquítics amb llurs vestidets carregats de pedaçs ben posats i que cada punt ha estat causa de que la mare amorosa pairés d'una hora reparadora de dormir. Preguntem a aquestes tristes màrtirs de la maternitat quina edat tenen, i restareu parats i convençuts de la trista tragèdia, doncs que representen quaranta i més anys i sols han viscut vin-i-cinc o trenta abril; desgastades, desfetes, han perdut els encants de juvenesa i per contra no han guanyat la bellesa de la matrona. Pobres i tristes desesperades!, són físicament desferres i moralment mortes, ja no les hi resta més sentiment que el de la maternitat i la trista recança del passat. Ja no tenen ni alegria ni humor, sempre neguitoses per l'enfermetat i pesl mil problemes econòmics de tan difícil solució, que són generalment insolubles i que acaben amb tota la comptabilitat casolana. I pobres famílies desolades, on no hi ha pa el dimoni hi balla, veritat com un temple, puix si bé no és el dimoni, són el malhumor, el descòncert, les raons o un menfutisme que acaba amb totes les alegries i satisfaccions familiars; s'ha acabat el "contigo pan y cebolla", perquè la ceba fa coure els ulls i és tan verinosa que tira en orris tota la pau familiar i converteix el matrimoni en el més gran dels martiris a què podem condemnar a un ésser vivent.

Els grans estadistes i els sociòlegs s'entusiasmen davant l'augment de la

natalitat. Cal donar fills a la pàtria —diuen—, la pàtria necessita soldats. Ells més tard ja els sacrificaran en estúpides guerres i mentre els seus fills s'emboscaran en oficines i serveis auxiliars, els fills del poble seran carn de canó i banquet suculent dels corbs.

L'augment de natalitat no vol dir augment de població, puix és tristament comprovat que no són les famílies que tenen més fills les que donen més contingent de ciutadans. No tots els nadons arriben a bé; els països més prolífics són els en que la mortalitat infantil es converteix en vertadera tragèdia. Sols ens cal pensar que en els anys 1926-27 i 28, la mortalitat infantil espanyola ha superat a la natalitat (naixeren 16.309 infants i moriren 18.147) i són les famílies nombroses les que donen més tant per cent de mortalitat. En un càlcul fet per un eminent psiquiatre espanyol, trobem que les famílies d'un fill, donen un 25'8 per cent; les de tres, un 29'2; les de cinc, un 31'24 les de nou, un 58 1/2; i les de vint, un 95. A Alemanya, el Dr. Hamburger troba un 23 per cent en les famílies d'un fill; en les de 8, un 51. i en les que passen d'aquesta xifra un 59 per cent.

Perquè, doncs, hem de condemnar a les dones a tan gran sacrifici si sols ha de salvar-se un tan reduït tant per cent? I no cal que pensem en remeiar tan greus mals amb les migrades i vergonyants caritats de "Las Gotas de Lleche", fants de caciquismes i humiliacions, ni per mitja de les esquifides i ridícules recompenses que els Estats donen a les famílies nombroses.

Pocs fills i sans serveran l'alegria de les llars i donaran homes cultes i útils per a si mateixos i per a la societat.

Molts fills donen homes nièbits, ciutadans ignorants i miserables per a totes les desviacions morals i físiques. Si són conformistes esdevindran tristos xais del remat d'esclaus; si són intel·ligents es convertiran en eterns disconformes, protestataris i enemics de la societat que els condemna a misèria i vexació eternes.

CASADEMUNT ARIMANY

ESPECTACLES LAMENTABLES

Malauradament, l'últim diumenge, en ocasió d'assistir a un partit de futbol, ens donàrem compte de la terrible realitat que suposa el fet de que una gran part de públic protestés contínuament amb mala forma, invadís el terreny de joc i arribés a l'extrem vergonós d'agredir a un home indefens. Acceptem que aquest home fos culpable, tot el culpable que es vulgui. Per ell, si així es vol, s'havia perdut el partit — que per lo vist era tot lo que interessava als agressors—. No era, indubtablement, la injustícia en sí per lo que té ella d'immoral, per que es revelaren, arribant a tan baix extrem, sinó perquè aquesta injustícia perjudicava uns suposats interessos de partit. Si contràriament, l'àrbitre hagués concedit tot el que el públic demanava, per injust que fos, això aquest no hauria protestat. Així som els homes. No sabem comprendre que res no és prou

per prendre'ns per pròpia mà la justícia i que en el cas concret hi ha una entitat superior per arranjar aquests conflictes.

En un partit de futbol l'àrbitre dirigeix el joc, i els jugadors creuen i el públic deu acatar-ho. Sens aquesta condició essencial el joc no és possible. A l'àrbitre devem obediència i respecte, que prou difícil i desagradable és la seva missió.

I hem parlat d'una part del públic, perquè, sortosament, hi hagué una altra part que privà que la cosa tingués més fatals conseqüències. El que ens prova que en l'esperit i en l'intel·ligència, encara hi ha classes. Pobres de nosaltres, pobres illusos, que volem dir-nos civilitzats!, quins desenganys no porta la realitat! L'espectacle de diumenge al camp d'esports és més digne d'homes primitius que de ciutadans del segle actual. Els que tal cosa feren, i molt més volien fer, ni senten amor patri ni dignitat d'homes. Ni els importa el bon nom de Ripoll, ni senten escrúpols per baixar al nivell de les bestioles.

Però prou atacs i prou indignació. Perquè en realitat: aquí havem de dirigir-los aquests atacs? Als malaurats que per ignorància no saben ni el què és civisme, ni el què és dignitat d'homes lliures? Són ells, culpables de llur ignorància? No és tot plegat una prova, un fracàs més d'un ja prou denigrat règim societari? No és una terrible condemna a un passat? Cal meditar-ho.

J. M. B.

L'afer de la introducció de focino averiat a la "Beneficència Local"

Encara cueja

LLETRA OBERTA

Sr. Conseller en Cap de l'Ajuntament. — Vila.

Molt senyor meu. En el periòdic local "Altaveu", de dissabte de la setmana passada he vist publicat l'informe donat per vostè referent a la denúncia feta per CLAM POPULAR respecte a l'adquisició d'una quantitat d'ossos adulterats per la Junta de Beneficència Local.

No tindria res a dir-hi si no fos que en l'esmentat informe es fa constar que els ossos de referència els comprà el senyor Josep de la Iglesia per bons, al senyor Llorenç Oliva, de St. Jaume de Llierca, per mediació meua; deixats de compte pel senyor de la Iglesia així que foren rebuts, que aquest, per indicacions meves, accedí a no tramitar la reclamació i que vaig ésser jo qui li indicà que tal vegada podria intentar-se la venda a "Beneficència Local". Aquestes afirmacions de l'inculpat m'obliguen a protestar de què l'Alcaldia les donés com a verídiques sense comprovar-ne la seva certitud i, a més, de que s'hagin fet públiques sense cridar-me per a completar l'informació en aquest extrem. I en protesto perquè no esent veritat res de lo manifestat pel senyor de la Iglesia, la seva publicitat contribueix a sembrar el descrèdit comercial del meu representat i el meu i m'atribueix una complicitat, moral

3. CLAM POPULAR

al menys, en lo di'nsinuar la venda, poc escrupulosa, dels ossos de la Beneficència. Les espinades venudes pel senyor Oliva al senyor de la Iglesia per mediació meua fa cosa de mig any estaven en bon estat i no hi ha gué motiu per deixar-les de compte. Si al senyor Iglesia pel seu abandó se li han fet malbé i ha procurat treu-se-les de sobre de qualsevol manera venent-les poc escrupulosament i menys humanitàriament a la Beneficència i se li ha descobert, no tédret a inventar faules amb còmlices imaginaris ni a comprometre persones decents en un fet en el qual, jo no hi he tingut art ni part, cosa que estic disposat a mantenir en qualsevol lloc i moment.

I posat a desmentir i a fer aclaracions, empès per les circumstàncies, per a que tothom es convenci del crèdit que pot donar-se a la informació publicada no em tinc d'amagar de dir i estic disposat a mantenir-ho on es vulgui, que és veritat tot lo dit per

CLAM POPULAR: lo de les rates, lo dels cucs, lo del tocino venut, més mig pa de greixons que semblava que les rates hi havien niat i el rebutjament per part de la Beneficència després de quatre o cinc dies d'haver-lo tingut a l'establiment. El que no és veritat és que el senyor Oliva s'hagi tornat a quedar com a deixats de compte les espinades, ni que el senyor de la Iglesia hagi cremat res. Tant una cosa com l'altra ho va comprar el senyor Oliva al senyor de la Iglesia com a desperdici per una insignificant quantitat.

Això no té res de tendèncios senyor Conseller en Cap, sinó que és la veritat nua que faig pública per mitjà de la premsa local perquè se m'ha compromès públicament.

I no afegeixo res més, cenyint-me al cas concret. Que moltes altres coses podria dir.

De vostè atent s. s.

IGNASI BARTRINA

25 gener 1933.

bilitats que càpiga exigir pel seu manteniment.

Ripoll, 14 de gener de 1933.

D'ordre del Sr. Alcalde i per disposició del Consell local de primer ensenyament.

ES FA SABER: Que inaugurat ja fa algun temps un grau més de primer ensenyament a l'Escola nacional graduada de nois i inaugurades també dues escoles unitàries de noies és convenient recordar a tots els pares de família el deure que tenen de que els seus fills assistixin a les escoles.

Per tant, tots els pares de família que encara no compleixin amb aquest deure tan interessant per cert que afecta a l'ensenyament a que tenen dret els seus fills, han de curar immediatament de donar-los assistències demanant al Consell local de primer ensenyament la matrícula que correspongui i que, com tothom sap, els serà facilitada a les dependències municipals tots els dies hàbils i a les hores d'oficina.

Ripoll, 14 de gener 1933.

CLAMS

Més verídics i menys biliosos senyors d'"Altaveu". Es tanta l'afició que teniu de pegar a l'oficial primer que el feu secretari en la sessió del 13 i li atribueixen l'acta de l'esmentada sessió. Bé, doncs, el senyor Bassaganya no fa de secretari interí fins la sessió del dia 20 i per tant, no ha fet l'acta del 13. Informeu-vos més bé, savis de Vila Trista.

Es tan fogós l'informe que aviat creuríem que el Sr. Alcalde deu tenir cucs del porc a la butxaca. Llàstima que la Inspecció Provincial de Sanitat sigui sorda, que ja sabria de quina forma es procedeix contra comerciants tan poc escrupulosos i presidents de la Beneficència tan badocs.

Mireu aquests dimonis del "Clam", de tot s'enteren, fins saben que els turrons que el benemèrit senyor Parramon regala anyalment a les monges aquest any els amos de la Beneficència per no fer despeses els han repartit entre els asilats i les monges s'han quedat sense. Es pot ésser laicista i no perjudicar a ningú. La llàstima és que vosaltres no n'heu estat per res més que pels turrons de les monges.

L'Ametlla a Barcelona, que se'l quedim; un senyor savi i de pes molt bon amic del Papa Gris. El Campets i l'amo de St. Joan de les Abadesses hauran d'anar a Barcelona a organitzar el partit a base de promeses de carreteres i fonedisses certes revisions de comptes.

Al tanto, barcelonins, que les ametlles tendres fan mal de ventre i les velles solen ésser amargues. Us prometem que les ametlles són més curtes de vista que les Moles de Molí.

Joaquim Arumí i Fargas

Oculista de l'Hospital Clínic de Barcelona

Visita els diumenges de 3 a 5 i mitja.

Plaça República 1, 2.º 1.º RIPOLL

Demaneu arreu

XOCOLATES

Ramón SIRVENT

RIPOLL

Són els millors

El Pressupost Municipal

DESPESES

CAPITOL SEGON

	Pessetes
Representació a la capital de la província	500'
Viatges i altres representacions	1.500'
Total	2.000'

Cal tan sols inspeccionar els comptes per veure si els viatges han estat ben justificats. Hi qui viatja molt i no sabem d'on surten les misèries.

CAPITOL TERCER

Guàrdies urbans: haver, quinquenis, vivenda i llum	4.900'
Jubilació Cap municipal Soler	1.976'
Sous serenos i quinquenis	3.400'
Equip, uniformes, etc	1.500'
Detinguts i presos	250'
Assegurances contra incendis	1.500'
Total	13.526'

Com pot observar-se no podem saber quan guanya cada guàrdia i cada sereno i per no anar per parts com epíleg a aquests comentaris farem una relació de tots els empleats amb els sous respectius. És un assumpte del que se'n ha parlat molt

en cafès i tertúlies i ningú s'ha atrevit a fer-ho. Nosaltres posarem el cascabell al gat amb l'assegurança d'ofèrir un espectacle bonic.

I parlarem també del Cos de Serenos i del seu reglament. Valdrà la pena i ens fa l'efecte que serà una cosa semblant al "Manual del Burot".

(Continuarà)

BANS

D'ordre del Sr. Alcalde i per disposició del Sr. Veterinari Inspector d'Higiene i Sanitat pecuàries.

ES FA SABER: Que avui s'ha mort un gos sospitós del mal de ràbia i han estat donades les disposicions necessàries per tal d'assegurar-se de si, efectivament, el gos de què es tracta ha mort d'aquest mal.

El mateix Veterinari ha de recordar la necessitat imperiosa de que tothom compleixi el Reglament que regula el servei de la circulació dels gossos per les vies urbanes, la qual cosa no es compleix pas degudament en aquesta vila, malgrat els diferents bans i ordenacions que han estat dictats respecte d'aquest particular.

Es recorda, per tant, a tots els amos de gossos el ban que dictà aquesta Alcaldia el 17 de maig de 1932 i es fa present que seran imposades a tots els infractors rigorosament les sancions i penyores que autoritza la llei municipal, sense perjudici de les de més responsa-

ESPORTS

Molts són els comentaris que se'n ocorren sobre el desgraciat partit de diumenge. Però, si per cas prevaleixi la radical — per altra part prou fonamentada — decisió de la Junta del "Joventut J. Ripollesa" de retirar-se del Torneig; per què parlar-ne? No obstant, volem fer les següents consideracions: creu algú que si l'equip local hagués estat superior al visitant i hagués obtingut una neta victòria, s'hagueren produït els lamentables incidents ocorreguts? I si l'equip local no pot presentar-se superior al que va presentar-se l'últim diumenge; és prudent continuar el Torneig? És necessari caure d'un ridícol a un altre ridícol? S'ha de permetre anar d'un fracàs a un altre fracàs? Però és que pot acceptar-se que els onze jugadors seleccionats l'últim diumenge fossin presentats, esportivament parlant, amb complet desinterès? I si no fos així, cal carregar tot el pes de la responsabilitat de l'ocorregut sobre el públic apassionat? No recau gens sobre aquells que presenten un equip que no és capaç de vèncer a l'Eugènia? Perquè compremem perfectament que alguns dels que juguen — la vanitat és cosa tan humana — es creguessin ells mateixos, confonent el J. E. R. amb un equip de col·legials de primer ensenyament, capaços de defensar el seu paper, però que ho cregué una Junta que ha d'entendre amb futbol no ho compremem. I no ho entendrem fins i tant que no hi hagi qui pugui explicar-nos — cosa que nosaltres no hem sabut fer — com és possible veure un partit com el de la inauguració del camp amb dos equips locals i amb vint-i-dós jugadors locals.

Ressenyar el desenrotllament del partit ens fa pena. Si a algun cosa es jugava seria a veure qui ho feia pitjor. Parlar del públic ens fa vergonya. Ni esport ni ciutadania.

Volem concedir que aquell àrbitre no servia, i aque no sabia o no tenia autoritat per a imposar-se. La seva voluntat fou la del públic durant la majoria del temps, i quan volgué imposar la seva pròpia, el públic, ja habituat, arribà a allò que jamai arriba un públic conscient i educat esportivament. La brutal agressió de què fou objecte l'àrbitre en finalitzar el partit no tenim prou paraules per a condemnar-la.

Dr. J. BAYÉS VAYREDA

MALALTIES DEL NAS, GOLA I OIDES

Visita a Ripoll. — Pl. de la República 1, 2.º 1.ª

Visita de 3 a 5 i mitja tots els diumenges

AJUNTAMENT

Sessió ordinària celebrada el 20 de gener

A les 9'45 de la vetlla i sota la presidència del Conseller en Cap Sr. Castell, amb assistència dels consellers senyors bre la segeresnc shrd shrd shrd shrshrdll Puig Z., Morera, Casals i Bonnin, s'obre la sessió, llegint-se per l'Oficial de Secretaria senyor Bassaganya, qui actua de secretari, l'acta de l'anterior que s'aprova i signa.

Són designats els regidors senyors Coma i Moreno per a formar part de la Junta o Comissió de repartiment d'àrbitris de la zona lliure per l'an yactual.

Una instància dels obrers en atur forçós passa a les Comissions d'Hisenda i Obres per al seu dictamen.

També passen a Hisenda varis comptes.

Per últim es llegeix unacomunicació dels diputats electes senyors Abadal, Carreres Artau i Vallès i Pujol, oferint-se al Consistori per quant sia d'interès per la vila. Plau a l'Ajuntament.

★ NOVES ★

Concurs d'edificis. — En el IV Concurs d'edificis celebrat per la Cambra Oficial de la Propietat Urbana d'aquesta província, han estat premiats els edificis propietat dels senyors Joan Serdà i Joan Soldevila, d'aquesta vila.

El del Sr. Serdà, per raó de l'edifici construït a Puigcerdà, carrer de la Font d'En Llanas, cantonada al de la Llibertat i el del Sr. Soldevila, pel construït a n'aquesta vila, Plaça del 27 de maig, abans Mercat. Els projectes d'ambdós edificis han estat obra de l'arquitecte senyor Riera.

En adreçar l'anostra felicitació als esmentats propietaris per la distinció obtinguda, la fem extensiva també al susdit arquitecte senyor Josep Riera.

★

Festival. — La Comissió organitzadora de l'Escola de Declamació de Ripoll constituïda pels senyors Rosend Herbero, Llorenç Bonet, Victorià Fornaguera, Pau Augé, Josep Bulló, Irene Prat, Antoni Pérez, Pere Amils i Marian Font ens assabenta del proper festival públic a honor del llibre i a benefici del poble durant la segona quinzena del proper mes d'abril.

★

Defunció. — La setmana passada deixà d'existir Na Teresa Oliveras Arnau, esposa del nostre particular amic En Pau Barral, a qui com a la demés família, trametem el nostre condol.

DE LA COMARCA

Sant Joan de les Abadeses

Veritablement fa llàstima l'estat d'abandó en què es troba la Plaça d'en Clavé que, per cert, és la més bonica d'aquesta Vila. La quitxalla en ple dia estan jugant en mig dels parterres, trossejant plantes i arbres, talment com si no tinguessim Autoritats per fer-los vigilar. Comprenem que no n'hi ha prou d'haver-hi aquells lletrers que diuen "Respecteu les plantes i flors", doncs no seria per demés, i si molt convenient, que es vigilés com cal dita plaça. Recordem amb recança aquella festa del 14 d'abril de l'any passat, plena de simpatia, en què els escolars acompanyats de les Autoritats i del venerable senyor Andreu, mestre que fou d'aquesta Vila, procediren a la plantació d'arbres i se'ls féu entrega dels parterres d'aquesta Plaça per estimular-los d'aquesta manera, a l'obligació que tenien de conservar les coses de la natura.

Al principi s'ho agafaren amb amor, doncs cada dia es veia a diferents nens que estaven embellint aquells jardinetes plantant-hi infinitat de boniques flors, acompanyats sempre pel regidor del nostre Ajuntament, En luís Corominas. Però això fou una cosa ben passatgera, doncs tan bon punt deixà el nostre amic Corominas d'interessar-se per les coses de l'Ajuntament, que ja aquella plaça començà a entrar en un període d'abandó fins arribar a un estat tan deplorable tal com es trova avui en dia.

És de creure que si els petits tinguessin una persona que els dirigís i se'n cuidés, tornarien aixecar el bon nom d'aquella plaça i es veuria novament plena de flors com abans; però desgraciadament, fins ara, no n'hi ha hagut cap del nostre Ajuntament que se'n hagi volgut preocupar.

Creiem sincerament que la mainada no se'n dona compte de lo que fa, doncs en aquesta edat no es pensa sinó en jugar i és ara quan es deuria ensenyar-los-hi el camí a seguir, ja que després, tal volta, fora tard per a fer-los canviar. Les nostres Autoritats Municipals haurien de preocupar-se més del nostre estimat poble.

I ara sigui'ns permès adreçar unes lletres de remerciament al volgut amic En Josep M.ª Andreu. Ell fou qui celebrà en aquesta Vila la pri-

(Seguirà a la propera edició).

Gràfiques DARIUS RAHOLA.-Girona

CASINO DE RIPOLL

TARDA I NIT

Grandiós programa de cine pel Diumenge dia 29 de Gener de 1933.

LA GRAN PRODUCCIÓ

PAGADA

per JOAN GRAWFORT (La Venus Americana)

LA SUPER PRODUCCIÓ

ENTRE CASADOS

per ADOLPH MENJOU

COMPLETARÀ TAN IMPORTANT PROGRAMA

Una REVISTA PARAMOUNT i una CINTA CÒMICA